

Ο πετνός τση γριās.

Μιά φορά κι ένα καιρό ήτανανε δυό γριές γιτόνισσες, καίγ είχανε κι από ένα βετνό. Τση μιανής τση γριās Σά σώθηκε τση μιανής τση γριās τό πτάρ, λέει στό πετνό τς:

- Πάνε νά βρης στάρ και φέρ το, νά φῶς κι ἐσύ, νά φάγω κι ἐγώ.

Πῆρ ὁ πετνός τό δρόμο και πάγαινε. Πῆγε πῆγε, βγαίνι μιάν ἀλεποῦ βροστάε τ. Ὁ πετνός τά χασ ἀπ τό φόβο τ κι ἀρκεψε νά ληη:

- Ρούφα κῶλο τν ἀλεποῦ. Ρούφα κῶλο τν ἀλεποῦ.

Ρούφξ ὁ κῶλος τ τν ἀλεποῦ, και πέρασ ὁ πετνός. Πάλε πῆγε πῆγε, γλέπ ένα λύκο. Ἀρκεβ πάλε:

- Ρούφα κῶλο τό λύκο. Ρούφα κῶλο τό λύκο.

Ρούφξ ὁ κῶλος τ τό λύκο, και πέρασ ὁ πετνός. Πάλε πῆγε πῆγε, γλέπ βροστά τ ένα ποτάμ. Κι τάζ ἀπό δῶ, κι τάζ ἀπό κεῖ, δέ βορ νά τό περάσ. Ἀρκεβ νά ληη:

- Ρούφα κῶλο τό ποτάμ. Ρούφα κῶλο τό ποτάμ.

Ρούφξ ὁ κῶλος τ τό ποτάμ και πέρασ ὁ πετνός.

Ἰσταρα τραβάει ἴσια στ βασιλέ τό καλάτ, και βαίνι ἀπ τό παραθύρ, στόν δῶ πγ είχανε τς λίρες. Τονε γλέπνε τὰ βασλόπλα, τό λένε τό βασιλέ. Στέλνι ὁ βασιλές τς δούλι τ, πιάν-νε τό βετνό και τονε βάζνε μέσ στό κιάς τς χῆνες, γιά νά τότε φάνε. Σάν εἶδ ὁ πετνός π ἀρκεψανε νά τονε τῆάνε, πετάει ἀφλά σέ μιὰ καθίστρα, κι ἀρκεβ νά ληη:

- Απόλυ κῶλο τν ἀλεποῦ. Ἀπόλυ κῶλο τν ἀλεποῦ.

Ἀπολιγῶι ὁ κῶλος τς τν ἀλεποῦ, τρώγ τς χῆνες, ἀνοῖ και τ πόρτα και φεύγει. Βγαίνι κι ὁ πετνός και βαίνι ξανά στόν δῶ πγ είχανε τὰ χρῶσια. Πάλε τον εἶδανε τὰ βασλόπλα και τόγ εἶπανε στό βασιλέ. Λέει ὁ βασιλές τς δούλι τ και ρίχν-νε τό πετνό μέσα στ λαγόνα τὰ βασιλῶνα νά τονε τσαλαπατήσ-νε. Πδάει ὁ πετνός ἀπά στά πατερά κι ἀρκεβ:

- Απόλυ κῶλο τό λύκο. Ἀπόλυ κῶλο τό λύκο.

Ἀπολιγῶι ὁ κῶλος τ τό λύκο, τρώει τ' ἄτια τ βασιλέ, ἀνοῖ και τ πόρτα νά φύη, πετάει κι ὁ πετνός και βαίνι κατὰ στόν δῶ μέ τὰ φλουριά. Πάλε τονε γλέπιδανε τὰ βασλόπλα, καί εἶπανε στό βασιλέ, και κεῖνος πρόσταξε ν' ἀνάφνε τό φούρνο και νά τονε ρίξνε μέσα νά καῖ. Μόνε τον εῤρξανε μέσ στό φούρνο, φωνάζ ὁ πετνός:

- Απόλυ κῶλο τό ποτάμ. Ἀπόλυ κῶλο τό ποτάμ.

Ἀπολιγῶι ὁ κῶλος τ τό ποτάμ, σβύνι ὁ φούρνος, φεύγει ὁ πετνός, παγαίνι πάλε και βαίνι στόν δῶ πγ είχανε τὰ φλουριά κι ἀρκεβ νά χῆφτ σά λιμασιμένος.

στ ἀμχανῶ

Ἐχαφε, ἔχαφε, ἴσαμε π φούσκωσε πιά ἡ σγῆρα τ κι ὁ καιμός τ, πέρνει κι ένα φλουρί στό στόμα τ, και κῶνει τό φόφιο. Σά δόν εἶδανε τὰ βασλόπλα τονε θάρρεψανε τό φόφιο, τότε βέρν-νε ἀπ τό ποδάρ και τονε πετάνε στ φλουριά. Μόνε ἔφγαν αὐτά, σκῶνει ὁ πετνός και τό δίνι δρόμο, ἴσια σι τση γριās τό σπῖτ. Τονε κρεμάει ἡ γριά ἀπ τό λειρῖ, στό ταβάνι, πέρνει και μιὰ βέργα, και πάτ πάτ τονε βαρεῖ.

Ἀρκεψ ὁ πετνός νά φωνάζ:

- Χέσε κῶλο τὰ φλουριά. Χέσε κῶλο τὰ φλουριά.

Ἐχεσε ὁ κῶλος τ τὰ φλουριά, και γιόμισε τση γριās τό σεθόνι. Ἐκεῖ πό κατσε ἡ γριά και τὰ μέτραγε, νά κι ἐρκεται και ἡ γειτόνισσα τς.

- Ποῦ τὰ ἤρες καμένι τόσα φλουριά; Πέσ το με νά πά νά βρω κι ἐγώ.

- Ἐστλα τό πετνό μ και μέ τὰ φερε, λέει ἡ γριά.

- Ἐκα, σάν εἶνε, νά πτεῖλω κι ἐγώ τό δκό μ, νά φέρ και μένα.

Πιάνι, στέλνει κι ἐκεῖνε τονε δκό τς. Αὐτός ὁ χαηροῖης, παγαίνι ἴσαμε τ' ἀλάνια, γλέπ είχανε τραχανό απλωμένο σ ἐν ἀλάνι, νά λιαστῆ, κάθεται τρώγε καλά καλά, και τό βράδ γριζέ σι θερά τ. Τονε κρεμάει κι αὐτήνε ἀπ τό λειρῖ, πέρνει και τ βέργα και τόν ἀρκεβ. Ὁ πετνός ἀφίς φλουριά ἔκαμνε κατσλιές. Πειριμῶνεται ἡ γριά, τονε δίνι μιὰ ἀδυνατή στό κεφάλι και τονε φοφάει.

Ἦμνα κι ἐγώ κεῖ, μέ τό κόνκινο τό βρακί.

JOHN

W^c guarda un
di la pa
na